

Bibliaóra – 2025. április 22.

Előfohász: „Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az Úr őt sújtotta mindnyájunk bűnéért (Ézs 53,6).” Ámen.

Kezdő ének: 357. dicséret: „Jézus én bizodalمام...”

Előima: Urunk Jézus Krisztus! A saját életeddel mutattad meg nekünk a hitet, a saját haláloddal mutattad meg nekünk a szeretetet, a saját feltámadásoddal mutattad meg nekünk a reménységet. Adj nekünk most hitet, szeretetet és reménységet. Ki máshoz is fordulhatnánk rajtad kívül, ha meggyengül a hitünk, elfogy a szeretetünk és elvész reménységünk? Ma is Eléd jöttünk, hogy segíts nekünk Igédén keresztül, hogy a sötétségből kitaláljunk a Te fényedre. Segíteni akarunk másokon is, de nem tudunk. Add, hogy bárcsak a Te oltalmadban lennénk. Örökkévalóságodba rejts el akkor, amikor a nagy és a kicsi viszonylatában értekezünk. Előtted van életünk, és csak Te tudhatod, hogy mit akartam és mit tettem. Akaratodnak átadjuk magunkat, kérünk, szereteteddel egészítsd ki az életemet azzal, ami hiányzik belőle, és fogadd el lelkemet most és az örökkévalóságban, a Te drága szent nevedért. Ámen.

Textus: Ezékiel próféta könyve 48. része: *„Így következnek a törzsek név szerint: az északi határszéltől kiindulva, amely a Hetlónba vezető út mentén halad Hamát felé Hacar-Énánig úgy, hogy Damaszkusz területe észak felé esik, Hamát mellett; a keleti oldaltól a nyugati oldalig Dáné lesz egy rész. Dán területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Áséré lesz egy rész. Ásér területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Naftálié lesz egy rész. Naftáli területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Manasséé lesz egy rész. Manassé területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Efraimé lesz egy rész. Efraim területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Rúbené lesz egy rész. Rúben területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Júdáé lesz egy rész. Júda területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig lesz a felajánlott terület: szélessége huszonötezer könyök, hosszúsága pedig annyi, mint egy-egy birtokrésze a keleti oldaltól a nyugati oldalig. Ennek a közepén lesz a szentély. Az a felajánlott terület, amelyet az Úrnak felajánlotok, huszonötezer könyök hosszú és tízezer könyök széles lesz. A felajánlott szent terület így oszlik meg: a papoké északon huszonötezer könyök hosszú, nyugaton tízezer könyök széles, keleten tízezer könyök széles, délen huszonötezer könyök hosszú. Ennek a közepén lesz az Úr szentélye. Ez a Cádók leszármazottai közül fölszentelt papoké lesz, akik előttem végezték tennivalójukat, és nem tévelyegtek, mint a lévíták, amikor tévelygett Izráel. Övék lesz ez, mint az országból felajánlott igen szent terület, a lévíták területe mellett. A lévítáké lesz a papok területe mentén egy huszonötezer könyök hosszú és tízezer könyök széles rész. Az egésznek a*

hosszúsága tehát huszonötezer könyök, szélessége pedig húszezer könyök. Nem szabad ebből semmit sem eladniuk, sem elcserélniük, és nem szállhat át másra, mert ez az ország legjava, az Úr szent tulajdona. Az az ötezer könyöknyi terület, amely a huszonötezer könyök szélességből még fennmaradt, a város közönséges területe lesz, lakóhelyül és legelőül. Ennek a közepén lesz a város. Ezek a méretei: az északi oldala négyezer-ötszáz, a déli oldala négyezer-ötszáz, a keleti oldala négyezer-ötszáz és a nyugati oldala is négyezer-ötszáz könyök. A város legelője észak felé kétszázötven, dél felé kétszázötven, kelet felé kétszázötven és nyugat felé is kétszázötven könyök lesz. Ami megmarad a felajánlott szent terület hosszúságából – keletre tízezer könyök, nyugatra tízezer könyök –, az ott lesz a felajánlott szent terület mellett, termése pedig legyen a városban dolgozó emberek kenyere. Ami pedig a városban dolgozó embereket illeti, Izráel minden törzséből fognak ott dolgozni. A felajánlott terület összesen huszonötezerszer huszonötezer könyök. Ez a négyzet, amelyhez hozzátartozik a város birtoka is, legyen a felajánlott szent terület! A fennmaradó rész a fejedelemé: a felajánlott szent területnek és a város birtokának mindkét oldalán, a huszonötezer könyöknyi területtől a keleti határig és nyugat felé a huszonötezer könyöknyi területtől a nyugati határig, a törzseknek kiosztott birtokrészek közé eső terület lesz a fejedelemé. Ennek a közepén lesz a felajánlott szent terület és a szent templom. A lévíták birtoka és a város birtoka a fejedelem birtokai közé, a fejedelem birtoka pedig Júda területe és Benjámin területe közé esik. A többi törzs területe így következik: a keleti oldaltól a nyugati oldalig Benjáminé lesz egy rész. Benjámin területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Simeoné lesz egy rész. Simeon területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Issakaré lesz egy rész. Issakár területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Zebuloné lesz egy rész. Zebulon területe mellett a keleti oldaltól a nyugati oldalig Gádé lesz egy rész. Gád területe mellett a dél felé eső oldalon a határ Támártól a Kádés melletti Meribá vizéig húzódik, azután a Nagy-tenger patakja mellett. Ezt a földet kell örökségként sorsvetéssel felosztani, és így részesednek belőle Izráel törzsei – így szól az én Uram, az Úr. Ezek lesznek a város kijáratai, a négyezer-ötszáz könyök hosszú északi oldalon kezdve. A város kapui Izráel törzseiről kapják a nevüket. Három kapu van északon: Rúbené egy kapu, Júdái egy kapu és Lévié egy kapu. Négyezer-ötszáz könyök hosszú a keleti oldal, és három kapu van rajta: Józsefé egy kapu, Benjáminé egy kapu és Dáné egy kapu. Négyezer-ötszáz könyök hosszú a déli oldal, és három kapu van rajta: Simeoné egy kapu, Issakaré egy kapu és Zebuloné egy kapu. Négyezer-ötszáz könyök hosszú a nyugati oldal, és három kapu van rajta: Gádé egy kapu, Áséré egy kapu és Naftálié egy kapu. A város kerülete tizenhét ezer könyök. A város neve pedig ez lesz: Ott van az Úr!”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

1-7. versek: A hét északi törzs: Dán, Asér, Naftái, Manassé, Efraim, Rúben és Júda öröksége már nem sorsvetéssel dől el, mint Mózes IV. könyvében (ld. IVMóz 26,55), hanem Isten szava által van odaítélve mindenkinek: „*Így szól az én Uram, az Úr: Ez lesz a határ, ezen belül osszátok fel az országot Izráel tizenkét törzse között; de Józsefnek két rész jusson (Ez 47,13)!*” Az örökség szétosztásában az észak dél vonal érvényesül, így némely esetben hosszabb és szélesebb, valahol keskenyebb és még hosszabb területek kerülnek szétosztásra, mindenkinek a keleti jordániai határtól egészen a Földközi tengerig. A legészakibb pont, ahol a határ húzódik a Nagy-tengertől Hetlonon át Cedádba vezető útig. (ld. IVMóz 34,2-12) Isten így újítja meg az Izraeli törzsek küldetését és így tölti be ígéreteit. Damaszkusz pedig, mint az Arámok egyik főközpontja a Szentföldön kívül esik, mert semmi pogányeredet nem mételyezheti Izráel életét. Akár mennyire is ragaszkodnak a területhez, akár mennyit harcolnak a földért, a szent föld határát nem Izráel katonai ereje, a törzsek vívódása és harca határozza meg, hanem az Úr harcol értük és nekik bizony el kell fogadniuk, hogy az újszövetségnek nem része az a terület, az a város, amiért ők annyi küzdöttek.

8-22. versek: Ezután egy nézetalakú területhez érünk, amit Júda törzse birtokol, 25.000 könyök hosszúságú terület. (ld. Ez 45,1-8) Három szélesebb csíkra oszlik. Egyik része a szent föld legszentebb része. Ezt a részt a szolgálatban résztvevők birtokolják. A papoké. Ebben található a szentély is. A felemeltetés helyszíne, tehát ahol az áldozatot mutatták be (ld. Ez 45,2) nincs teljes egyértelműen kiemelve. Ezzel határos a lévíták területe, félszélességgel – 5000 könyökkel meghatározva. Ez egész Izráel lévita nemzetséget (ld. Ez 45,6) magába foglalja és a városhoz is köthető, természetesen a szent városhoz, Jeruzsálemhez. (ld. Ez 48,15) Így a legészakibb része ennek az országrésznek a templom és a szentváros. A déli terület a várostól tehát a papoké, és azok mellett közvetlenül a lévítáké. Ami a lévítáké, az örökrész, tehát mindörökké az övék. Mint Isten szolgálatában állók csak ezzel a földterülettel rendelkeznek. A Szent árnyékolja be őket, megnyugszik rajtuk az Úr szentsége, és ez a szolgálat jellegét is biztosítja. Segítő szolgálat a lévíták szolgálata. Az Ő részük örök és nem eladható, sőt nem felcserélhető más területtel. Nagyon fontos üzenetet hordoz magában ez az Ige. Isten az ő szolgálait nem földdel, nem értékkel, hanem önmagával ajándékozta meg. Amikor szolgálatba állt, akkor adott neki. Mindennel felruházta, de ez nem földhözragadttá, röghöz kötötté tette, hanem feltétlen bizalma csak az Úrban lehet. Isten gondoskodik róluk. Örök részt kínál nekik, hogy a földön, ahol szolgálnak, ott biztonságban éljenek, de az ő szolgálatuk fontosabb, mint megélhetésük. Mi a fontos? Mi a lényeges? Mi a nélkülözhetetlen a szolgálatomban? A kenyér vagy a lelki kenyér? Az életem megtartása vagy az életem elvesztése? A szolgálat szentsége, ami nem belőlem és tőlem származik,

hanem attól az Úrtól, Aki szeret és elhívott. A terület következő része a megművelésre szolgál. Ez a profán terület. Méretei is jelzik, hogy ez van az élelem biztosítására, az egész terület 25 százalékát teszi ki. A szent város megtartását, élelmezését szolgálja. A babiloni sereg éppen ezen a profán, megművelhető területen helyezkedett el, amíg Jeruzsálemet bevette, ezért nem volt élelme a városnak. Kiemelkedő, a Jeruzsálemi hegyektől délre található terület, a tejjel és mézzel folyó föld élelmezésére szolgál. Ezért volt Jeruzsálemnek kiemelt helye. Minden pedig el van különülve egymástól. A szent és profán nem érintkezhetett. A mindennek más az értéke. A templomi szenthely értéke nem ér fel, a megművelhetetlen területtel. A városon kívül eső terület, a városon belül lévő terület. A négyzet alakú területek pedig a tökéletességről beszélnek. Isten műve ugyanis tökéletes. A papi és a lévita csík teljesen tükrözi Isten elgondolását. A felemeltetés helye ez és ez vonzza a városba a népet és a népeket is. A várost a szolgálattevők lakják. Mindenkinek van benne helye, senkit sem tiltottak el a szolgálattól. A világ számára Jeruzsálem küldetése azonban a Jelenések könyvében tárul elénk. (ld. Jel 21,12kk) Isten művének a betetőzése a megváltás, amit mindenki irányába végez. Teljes és kerek ez a szolgálat. Jézus ezt így fogalmazta meg János evangéliumában: *„Én pedig, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket (Jn 12,32).”* Őbenne lett, az újszövetség papjában bemutatva az az áldozat, mégpedig a városon kívül, amely életre visz. Nem a szentek szentje, hanem a Koponyák helye, a bitófa vált az élet fájává. Aki ide viszi bűneit, az bátran szakíthat és a gyümölcs bűnei megbocsátását, a teljes üdvbizonyosságot adják.

23-29. versek: Jeruzsálemtől közvetlenül északra öt törzs öröksége található: Benjámin, Simeon, Isakkhár, Zebulon és Gád. Ezt az öt törzset azért látjuk, így elkülönítve az északi héttől, mert Jeruzsálem nem teljesen az ország közepén fekszik. Az ország elhelyezkedése teljesen ellentmond a Mózes IV. könyvében vagy épp Józsué könyvében leírtakkal, sőt még a történelmi adalékok szerint sem állja meg a helyét. Júda van legközelebb Jeruzsálemhez, azért mert az győzött, Júda oroszlánja, Jézus Krisztus, a Messiás, a Megváltó. Júda mellett Rúben, majd Jákób fiai, és végül tőlük délre Isakhár és Zebulon. Mi ennek az üzenete számunkra? Az, hogy Isten népének a sorsáról nem a történelem viharai döntenek, nem a babiloni fogság, a pillanatnyi helyzet határozza meg a reményteljes jövőt, hanem Isten szava és az ígérete, hogy Ő ott lesz, velük lesz. Isten üzenet az, hogy Ő gyűjti össze népét és úgy, és akkor, és olyan formában ahogyan akarja. A legnagyobb áldás az, hogy Ő lesz a gyűjtőerő, Ő lesz a nélkülözhetetlen láncszem, Aki nélkül semmi sem történik. (ld. Jel 7,4-10) Azt gondoljuk, hogy amiben éppen most élünk, az örökérvényű. Mi, a porszemnyi emberek számára láttatja Isten a jövőt. Nem úgy lesz semmi, ahogyan mi azt elképzeltük. Semmi sem úgy valósul meg, ahogyan eldöntöttük. Ott lesz az Úr!

Jézus ígérete elég a szolgálathoz: „Én veletek vagyok a világ végezetéig (Mt 28,20)!”

30-35. versek: Végül a városfalak és a kapuk maradtak. A város biztonságát garantálták az ókorban. A város egységét és maradandóságát azonban valaki teljesen más garantálja. A méreteken is el van rejtve. 4.500 könyök, 1.800 könyök, hárommal osztható egységekről van szó, az pedig nem más, mint a Seregek Ura, Aki Szent, Szent, Szent. A kapuk a tizenkét törzset szimbolizálják, és kijáratokat jelölnek. A város új neve is a maradandóságról beszél és idézi Ézsaiás próféta könyvének 62. fejezetét, annak 2. versét: *„Új neveden szólítanak téged, amelyet az Úr maga ad majd neked.”* Ott lakik az Úr. Ott van az Úr. A kulcsfogalom pedig az ott. Ott, abban a városban, amit Isten hagyott elpusztulni, ott lakik. Ezt a várost ő parancsszóra pusztította el, és úgy is a semmiből, a romokból Ő maga építette újjá. Ez nem a sors fintora. Isten nem fitorog, hanem dönt! Kapuk, ajtók nyílnak meg ott, ahol ragaszkodnak hozzá, utat nyit az evangéliumnak, szabad utat enged az örömhírnek, de zárt ajtókra talál mindenki Nála, aki úgy építkezik, mint ahogyan a Bábel tornya épült. Az intelligencia mesterséges, a hit képmutató, a szeretet gyalázatos. És mégis! Ennek ellenére! Jézus mondja: *„Én vagyok az ajtó (ld. Jn 10)!”* Aki rajta keresztül jár ki és be, az oltalomra talál. Isten az oltalma Jeruzsálemnek és Pozsonynak is. Nincs nagyobb oltalom, mint az Úr! Ajtók nyílnak meg Általa, de kapuk dőlnek le az Ő döntése nyomán, ha ott nincs engedelmesség és alázat. Jézus mondja: *„Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed elől. Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid ostromfalat emelnek körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, akik falaid között laknak, és kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét. (ld. Lk 19, 42-44)* Jézus sír minden olyan állapot fölött, amely nem látja be, hogy vétkezett, nem vallja meg a bűnt, a vétket, amely zorddá teszi az embert, maga választotta. Ott van az Úr, ott, ahol van bűnvallás és bűnbocsánatot gyakorol. Lásd Jeruzsálem megépült, újjá épült.

Közének: 321. dicséret 7. verse: „Kereslek, Uram, engem, te is keress...”

Textus: Lukács evangéliuma 24. fejezet 36-49. versei: *„Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: Békesség nektek! Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak. Ő azonban így szólt hozzájuk: Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben? Nézzétek meg a kezeimet és a lábaimat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és nézzetek meg jól! Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van. És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezeit és a lábait. Amikor pedig még mindig hitetlenkedtek örömlükben, és*

csodálkoztak, megkérdezte tőlük: Van itt valami ennivalótok? Ők pedig adtak neki egy darab sült halat. Elvette, és szemük láttára megette. Majd így szólt hozzájuk: Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokbán. Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat, és így szólt hozzájuk: Úgy van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül, és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve. Ti vagytok erre a tanúk. És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Amilyen gyorsan Jézus eltűnt az emmausi tanítványok szeme elől, olyan egyszerre van jelenik meg a tanítványi közösségben. A tér és idő törvényei a feltámadott Úr számára már nem érvényesek. Amíg az emmausi tanítványok bizonyosságot tesznek, ott áll előttük az Úr. Jézus pedig köszönti az övéit: „Békesség néktek!” Ez a mindennapi zsidó üdvözlét sokkal erőteljesebb tartalommal bír. Magában hordozza az üdvösség valóságát. A Jézus születésénél megígért angyalok által megénekelt békességet (ld. Lk 2,14) valójában a feltámadott Krisztus ajándékozza a tanítványi közösségnek. A megígért békesség a prófétáknál így ér célba és Jézusnak ez az első megnyugtató szava az övéihez. Ezzel fordul azokhoz, akiknek a szívében még kétség, kétely, fájdalom, zavar kavarg. Mi más lehetne őszinte kérdés ma is az ember ajkán, ha nem az, amit Nagy István vallott karácsonyi énekében: az ember szívére: „Hozd el mihozzánk temagaddal Az isteni békességet; Bűnös lelkünknek irgalmaddal, Nyújts biztatást, reménységet, Hogy bús háborúnk amely belől Régóta szaggat már és tép, Ne kezdődje elől, meg elől, Hanem hallgasson el végképp.” (323. dicséret 5. verse) Ez a békesség ugyanis nem automatikusan száll azokra, akik felé címezve volt. Belső állapotuk a teljes ledöbbenés és megrökönyödés. Ők ugyanis azt gondolják, hogy szellemet látnak, akinek nincs hústeste. Ez teljesen megdöbbenő a számunkra, miután azt olvastuk, hogy a tanítványok hittek benne, mint Feltámadottnak. (ld. Lk 24,34b) A tanítványok reakciója azonban felszínre hozza a valódi érzéseiket. Ugyanis Jézus feltámadása minden emberi értelmet felülhalad. Ez felfoghatatlan. Ez érthetetlen. Ezt nem lehet elképzelni. Ezt nem lehet megérteni. A tanítványok érthetetlenségére Jézus felel, még hozzá mintha ugyanúgy, mint az angyal az asszonyoknak. A félelemet úgy győzi le, hogy zavart keltően szinte belenyúl a szívükbe. Kétely ott van, ahol Jézusban csak szellemet látunk és nem élő Urat. Képzavar ott van, ahol Jézusban csak szellemet látunk és nem élő Urat. Össze vagytok zavarodva? Teljes a képzavar? Fel van dülva a szívetek és egész bensőtök? Jézus érti és szinte megfogalmazza a megfogalmazhatatlant. Előjük tárja a bensőjük legmélyebb kérdéseit. Ő ismeri a tanítványok gondolatait. Ő

tudja, hogy mi van a szívben. Ugyanúgy látja a tanítványokat, mint egykor belelátott a farizeusok és írástudók szívébe, lelkébe: *„Erre az írástudók és a farizeusok tanakodni kezdtek: Kicsoda ez, hogy így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül? Jézus pedig ismerve gondolataikat, megkérdezte tőlük: Miről tanakodtok szívetekben (Lk 5,21-22)?”* Jézus pedig megmutatja kezét, lábát, sebeit, mindent. Kézzel, lábbal magyaráz. Mi, ha valakit meg akarunk ismerni, akkor a szemébe nézünk az embernek. De itt Jézus személyét illetően a sebeibe kell látnunk. Jézus kimondja: „Én vagyok az!” Nézd meg sebeimet. Ahány ütés ért, azt Te hoztad rám. Nézd meg, ezek által a sebek által gyógyulsz és nyílik meg a szemed. Nézd és láss! Tekints a mélybe! A lelkünk mélységei Jézus sebeiben vannak elrejtve. Lelkünk igazi nagy kérdéseire a válasz Jézus. Érintsd meg. Nézd meg. Mártsd bele az újaidat. Lásd! Lukács ugyan nem írja le, hogy a Jézusi felszólításnak melyik tanítvány tett eleget, ki érintette meg az Ő sebeit, úgy ahogy János sem írja le, hogy Tamás valóban megérintette Krisztust. De ebből azt látjuk, hogy a feltámadott Úr minden kétséget el akar oszlatni. Még feltámadása után is hitet ébreszt, reménységet plántál. Valóságos Úr. Élő Isten. Én vagyok az! Megmutatja nekik mindazt, ami a megváltás és az üdvösség záloga. A szegek helyét. A nyomokban fellelhető bűnöket és azok bocsánatát. Testében vitte fel a keresztfára a bűnt. Testében zálogot adott, hogy új életünk van. Krisztus megtörtetett teste által van örök életünk. A tanítványok sült hallal kínálják. A hal a közös étkezés legelterjedtebb eledele volt Izráelben, sőt később Jeruzsálemben is. (ld. Neh 3,3; Neh 13,16) Jézus pedig fogyaszt és ezzel bizonyítja, hogy Ő nem szellem. A tanítványok Jézust látják. Lukács ily módon mutat rá Krisztusra. Krisztus, Akit az emmausi tanítványok a kenyér megtöréséről ismertek fel, most együtt étkezik a tanítványokkal és úgy bizonyítja teljes valóságát. Ezek után Jézus utolsó szavait intézi tanítványaihoz. Először hátra tekint, arra, amit megmondott és megmagyarázott nekik az Ószövetségből. Az írásként szerinti történet minden Jézussal. A zsoltárok könyve a messiási ígéreteket tartalmazza. Az az alap és forrás. Sőt, ehhez csatolja a „kell, szükséges” kifejezést. Jézus személye mindig az Atyára mutat. Isten akarata teljes és egész Jézus Krisztusban. Nem konkrét igehelyre utat Jézus, az Írás egészét, teljességét mutatja fel. A Biblia mindenkinek felett. A Szentírás alapuló lelki élet. Minden Jézusra mutat benne. Ő a kulcs, a zárba illő kulcs, hogy megnyissa azokat az ajtókat, amelyeket a Király bemehet. Ő nyitotta fel az emmausi tanítványok szemét is, de az Írásokon keresztül. Ő hevítette fel szívüket és nyitotta meg értelmüket. És ezt teszi a tanítványokkal és ezt teszi velünk is. Jézus nyit, nyitogat. Utat nyit. Feltárja a valóságot önmagáról az Írások alapján. Mi az, ami Róla az Igében írva van? Így tűnik el a ködfoszlány, így távol az ismeret, így nyílik meg a szem, és látják az övéi, hogy előttük, mellettük és bennünk Krisztus munkálkodik. Meg kellett történnie mindennek, ami Krisztus által megtörtént. Halála, feltámadása és igehirdetése így kerek. Mindenki, mi is csak az Írásokra hivatkozhatunk. Mindenki, mi is csak az Írások

alapján magyarázhatjuk Jézus szolgálatát, élő küldetését életünkben. Jézus válaszolt és Isten akarata így teljes. Beteljesedett az Írás. Benne valóság lett a meghirdetett prófécia, a kimondott szó tetté vált, Általa van életünk, reményteljes jövőnk. Valóság az igazság Krisztusban. Nem kell lakmuspapír ahhoz, hogy bebizonyítsuk milyen a ph értéke Krisztus keresztségének. Olvassátok, tanulmányozzátok, forgassátok a Szentírást. Az írások miattunk vetettek papírra, hogy minél többen olvassák. De, amit megértünk, azt nekünk kell továbbadnunk. Kiknek? A nemzeteknek, vagyis a pogányoknak. Mi vagyunk a tanúk. Erős kifejezés, amit Jézus használ. Jogi kifejezés ez. A hamis tanúk után, akik bizonytságot tettek arról, hogy Jézus bűnös a nagytanács előtt, most arról kell a tanítványok bizonytságot tenni, ami meg van írva Jézusról az Írásokban. Alap a Szentírás, de olvasni és kutatni az Írásokat kevés. A bizonytságtétel legyen tüzes és életszagú. Ez a bizonytságtétel nem előre megírt forgatókönyv, ez nem konspiráció, emberi spekuláció, emberi bölcsesség, hanem isteni értelmezése az Írásoknak. Végül érkezik a Szentlélek, erőt kapnak. A magasságból érkező hatalom mozgatja majd a tanítványokat. Felszereli őket az Úr. Nem lesznek félelemmel teli szívvel ebben a világban, hanem erőt árad a gyenge életbe és futnak, nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el. Felvértezett tanítványok bizonytságtételéről beszél az Ige. Nem arról, hogy mindent körömszakadtáig nekik kell csinálni. Csak ők képesek erre. Csak ők az elsők és az utolsók. Velük minden kihal, még a keresztyénség is. Élő tanúkra van szüksége Jézusnak. Erős bizonytságtevőkre, akik mégsem önmagukra építenek, hanem azért szolgálnak, mert megbízatást nyertek. Minden Jézusra mutat. Ami beteljesedett Benne és szava által kitöltetik majd a tanítványokra. Születik az egyház. Krisztus teste. Életté és reménységgé válik. Megindul a láncreakció. Beteljesülnek az Írások. Jézus Úr az Atya Isten dicsőségére. Nem erővel, nem hatalommal, hanem Lelkével jön közénk az Úr. Nem úgy cselekszik, ahogyan mi akarjuk, de mégis értünk, az ő tanítványaiért küldi Szentlelkét, hogy béke, bocsánat terjedjen ott, ahol még mindig gyenge hit és reményt vesztett közösség él és szolgál. Hiszed-e ezt? Jézus ígéretei a mieink.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez (IPt 2,24-25).” Ámen.

Ének: 89. zsoltár: „Az Úrnak irgalmát örökké éneklek...”